

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Del rosa al blanc

1 De què va? Per tal de trobar el lladre assassí més buscat de França se sol·licita la presència de l'inspector Clouseau i...

2 Com va? És allò de mirar enrere sense ràbia. *La pantera rosa* és una icona del segle XX. Com King Kong i l'agent 007 per dir-ne algunes. No és estrany que se les recicli cada cert temps. He vist –en una de les teles locals una parella calcada al sapastre– cregut Clouseau i el seu ajudant, que s'esquinçaven

les vestidures! – puritans que no accepten les noves aventures de llegendari policia immortalitzat per Blake Edwards (1964) i Henry Mancini. Ara Steven Martin té els suficients berralls com per posar-se sota la boina que no

el barret de l'estirat *gavatxo* més xovinista que la guia Michelin. El tàndem Levy i Martin, director i guionista-prota, respectivament, en dega una comèdia eixelebrada farcida de gags visuals de tonalitats rosa, blanc, negre i verd. Pel broc gros. Una comèdia física al gust d'Steve Martin, cabell blanc i bigoti negre –és un homenatge al Chaplin madur?–, doblada amb pèssim gust i mal ofici. Parlant d'ofici, chapeau per a Jean Reno i Kevin Kline que vo-

regren l'abisme del ridícul amb professionalitat. Sense oblidar l'Emily Mortimer en el rol d'una secretària joiosament enamorada.

3 I va: per a col·leccionistes de pantes *tutticolori* i espectadors distrets.

La pantera rosa

Director: Shawn Levy. Intèrprets: Steve Martin, Jean Reno, Kevin Kline, Beyoncé Knowles, Emily Mortimer, Kristin Chenoweth. EUA, 2006. 93 minuts. Lauren. Mollerussa.